Niaome en Liolde

Hail, hail laank leden toun der nog gain mìnsen op de wereld waren, leefden der n wichtjesgeest en n jonkjesgeest. Ze haitten Liolde en Niaome.
As Niaome, de jonkjesgeest, hom allinneg vuilde, ging e proaten mit de wiend of de bomen en hai troostte homzulf deur allinneg ien t rond te daanzen.
Mor as Liolde heur verdraiteg vuilde, din ging ze zitten en din zat ze mor te denken en te denken. Veuraal as de doagen kort werden ien t noajoar.
As de winter begon en zo rond de Kerstdoagen was t op zien slimst. O, zai vuilde heur din zo allinneg. Hou mos ze dat toch veraandern? Ze stoarde noar t wotter van t slootje woar ze vlakbie zat en puulde mit heur handen wat rond ien de natte klaai.
Ienainen kreeg ze n idee. Ze runde noar Niaome en ruip: ‘Ik heb n plan, n hail schier plan. ’As wie ais nou popkes moaken van klaai dij der net zo oetzain as wie en din rap dij bakken en doarnoa bloazen wie heur nij leven ien.
Eerst keek Niaome Liolde verbaldereerd aan, mor toun hai der even over noadocht, mos e tougeven dat t nait zo’n vrimd plan was.
Hai zee: ‘Nou din mout-we doar votdoadelk mit aan gang.’
En ze mouken lutje jonkjes en wichtjes van klaai dij der ongeveer net zo oetzagen as zaizulf.
Toun stoapelden ze holt rondom de popkes en staken dat ien brand. Liolde was slim ongeduldeg en al noa n lutje pooske zee ze: ‘Nou zellen ze wel kloar wezen. Kom, wie goan kieken hou ze worden binnen.’ Ze doofden t vuur en hoalden de klaaipopkes deroet.
Gonnent waren blaik, aandern waren rozeachteg wit en weer aandern roomwit. Aapmoal n beetje verschillend.
‘O dizzent binnen mooi worden’, zee Liolde. ‘Loat-we nog n poar moaken!’
En dus mouken ze nog meer popkes. Liolde zee: ‘Dizze keer zel ik ze veul langer bakken, din kieken we wat der gebeurt. Ze wachtten en wachtten en dat von Liolde slim stoer. Mor op t lest vond ze dat t nou lang genog duurd haar. Ze doofde t vuur en huil de popkes deroet.
Dizze keer waren summegen prachteg gitzwaart worden, der waren gonnent donkerbroen en enkelen waren roodachteg broen. Aapmoal n beetje aans.
‘O, wat binnen ze mooi!’ zee Liolde. ‘Loat-we der nog n poar moaken. Dizze keer nait laang of kort, mor der tussenien. Toun ze dizze popkes deroet huilen, waren gonnent goldachteg geel en aandern goldachteg broen. En ook aapmoal weer n beetje verschillend.
‘O,’ zee Liolde, ‘dizzent binnen ook prachteg, loat-we…’
‘Nee!’ zee Niaome, ‘nou hebben we genog. Nou is t tied om heur leven ien te bloazen!’
En toun… bluizen ze aal de popkes, ain veur ain, leven ien. Elk popke kwam tot leven.
Omdat ze nou n groot gezin hadden mit hail veul kiender om veur te zörgen, vuilden ze heur noeit meer ainzoam en allinneg.
Aal dizze kiender kregen loater ook weer kiender en dij kiender ook weer. En zo is t kommen dat der zoveul verschillende kiender op de wereld kommen binnen.
Aapmoal verschillend, mor aapmoal prachteg van kleur.
Omzetten: Riemke Bakker
Audio: Olaf Vos

Oet: Wiesneus 2020